

то му изпратил везирът-магьосник, без да знае, че самият лош магьосник Прандалей му скроил този позорен номер. В писмото пишело, че бащата-цар е озлобен от новината за обноските му към дъщеря му, принцеса Ещи, и каменната ѝ особа, която била действително тогава вкаменена. За позорното изгонване от двореца справедливо отмъщение - война, и още куп други скроени лъжи. Лъжата клъвнала сърцето на царя, тъй като той много страдал от липста на сина си. Затова той обявил война. Но не щеш ли, както си вървял в гората на мястото, където бяха скрити двете каменни деца, видял две хлапета, момче и момиче, да си играят:

- Кой сте вие? - попитал той, но децата мълчали. Тогава той ги прибрал при себе си, като заповядал на слугите да измъкнат от тях каквото могат и накрая да ги хвърлят на кучетата му.

Войната била в разгара си, когато принц Шавей се прегърнал с принцесата и нейния баща цар:

- Край на магията! - рекъл той. - Да идем и да си приберем децата! Само ние знаем къде са скрити.

Тръгнали, но всичко било завзето от вражеските войски. Както и да е, те се добрали до мястото търсели, търсели и що да видят - от децата ни вест, ни кост. Затъжили се и разплакали се прибрали в царството си, където бушувала несправедливата война.

Тъй като магията вече била развалена, злият везир-магьосник не разчитал вече на нищо, той се гърчел от силни болки и затова се заключил в стаята си и не излизал. Само черните врани кацали на прозореца му и с часове стояли там.

- Вървете и накарайте царя-дядо да убие децата, това ще ми даде сили - рекъл той на две от тях, които най-много го слушали.

Речено-сторено. В този момент принцеса Ещи, подканена от белия гълъб, отворила вратата вгледала се във везира и всичко ѝ било от ясно по-ясно. Тогава тя с всичка сила и презрение изкрещяла името му:

- Прандалейийийй! Прандалейийийй!

И в този миг той лумнал и от него останала само пепел.

През това време, озлобеният цар извикал слугата си и попитал: